

Нова приказка за Човека и Червената книга

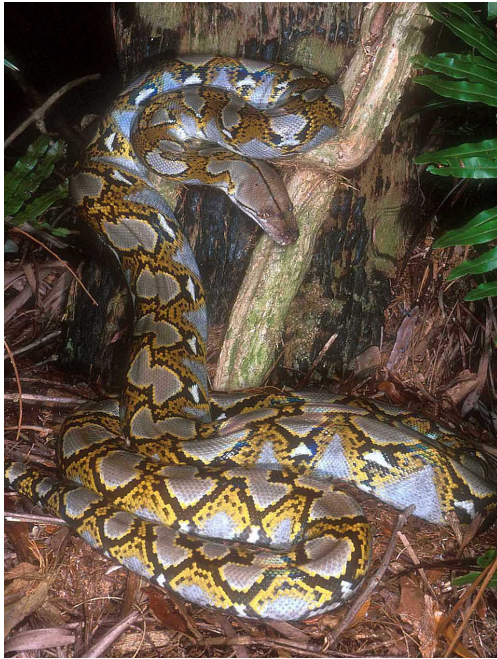
Веднъж Лъвът, царят на животните, събрал всички обитатели на гората и морето на важно събрание. Той бил с превързана лапа и с побеляла грива. На три години той изглеждал стар и немощен. Събраните около него животни клатели глави, рога, човки, плавници и тъжно гледали своя цар. Лъвът бавно се понадигнал и тихо проговорил:

- Поканих ви тук, приятели, за да поговорим за трудния ни живот. Хората съвсем са озверели. Унищожават ни безпощадно. Много от събратята ни отдавна вече изчезнаха от лицето на земята. Ако не предприемем бързо нещо, скоро на земята няма да останат животни, риби и птици.

- С човека трудно ще се справим – възразил Питона. Той е въоръжен до зъби. Всичките ми роднини той вече превърна в обувки, палта, яки, чанти...

- В моретата и океаните плават толкова риболовни кораби, че никъде не можеш да се скриеш от тях – казал Делфинът. Ставаме все по-

малко. И с рибата е така. А как живеем в реките, езерата и моретата? Страшно е само да си помислим – отрови, мазут и боклуци тровят всичко живо.

Маймуната въздъхнала дълбоко:

- Ако попаднеш в зоопарк си щастливец, а иначе - спасение няма.

- Лицемери – добавил крокодилът през зъби. Първо ни унищожават, а след това сълзи леят за нас. Организират симпозиуми, създават екологични организации, а ние оставаме все по-малко.

Птиците и рибите също оплаквали злочестата си съдба. В краката на Лъва стоял Пес. Царят го бутнал с лапа.

- Е, предателю, защо мълчиш?

- Ваше величество, - казал Песа. Не съм предател. Не по своя воля аз живея с човека. В далечни времена той е подчинил на волята си дедите ми. Днес обича и цени само красивците, които го слушат и го гледат в очите. А тези, уличните, като мен, той нито храни, нито ги пуска в дома си.

- Какъв варварин! – съчувствено добавило дивото куче Динго.

- И все пак, Ваше Величество, съжалете човека – казал Песа.

- Какво? За какво да го съжالياваме? – възмутили се животните.

Кучето тежко въздъхнало и отговорило:

- Вие не можете да си представите какво очаква нещастното човечество скоро. Болести, глад, земетресения, наводнения...Ти, Делфине, се оплакваш, че те ловят с мрежи. Но ти можеш да се гмурнеш дълбоко в морето и да се скриеш. А човекът? Къде ще се скрие той?

Всички се замислили.

- А без човека ще ни бъде много скучно – казал Вълкът. Макар, че е наш враг, той е живо същество...

- Все пак, за да ни запази, той ни регистрира в Червената книга. Не всички хора са жестоки – каза Слонът. С добрите хора може да се живее.

Царят слушал поданиците си и забравил за простреляната си от човека лапа.

- Ако не помогнем на хората те могат да загинат. Чуйте ме птици, риби и зверове. Трябва да спасяваме Човека!

- Bravo! Bravo! – разнесло се от всички страни.

-Аз предлагам да запишем Човека в Червената книга – казал Лъвът. Така ще го опазим. Хайде да изпратим решението си на хората. Нека да знаят, че ние им желаем доброто.

Решението на животните било предадено на пощенския гълъб. Той полетял над света да съобщи на хората, че имат верни приятели.

Нова приказка за Човека и Червената книга

**Превод от руски език и обработка: ученици
от XI клас
СОУ „Св. Паисий Хилендарски”
гр. Хасково
2010 г.**

